

Afstemmingsomraadet forenes med Danmark. At virke herfor er en naturlig Op-gave for enhver dansk Regering og for den danske Rigsdag.

Medens Genforeningen med Sønderjylland for os Danske er Epoken, rummer Dannelsen af Nationernes Liga, Folkenes Forbund, Muligheder for at blive Vendepunktet i Europas, i den hvide Races Historie. Folkenes Forbund vil ikke kunne virkeliggøres, uden at de enkelte Folks hidtil anerkendte suveræne Selvbestemelsesret i nogen Grad indskrænkes. Ikke mindst vil dette faa Betydning for de smaa Nationer. Vi kan ikke forvente for Fremtiden i Afgørelsen af vigtige Sager om Forsvarets Ordning at faa den samme Selvbestemelsesret som før. Men som et Middel til at hidføre Fred og Forstaaelse mellem Nationerne hilser ogsaa vi Tanken om Folkenes Forbund med Sympati og Taknemmelighed.

Men Rigsdagssamlingen 1919—20 vil tillige komme til at staa i Tegnet af den Ændring i Grundlov og Valglov, som Sønderjyllands Forening med Danmark nødvendiggør. Og meget vilde det være at haabe, at den højtærede Statsminister og den højtærede Indenrigsminister snart fik tilendebragt deres Overvejelser i den Henseende, saaledes at Lovforslaget med det første kom til at foreligge, og saaledes at vi til at behandle det kan faa rigelig Tid. Alt for ofte — og særlig da i de sidste Samlinger — er vigtige Love blevet forceret gennem Rigsdagen i saa rivende Tempo og under saadant Højtryk, at en grundig og alvorlig Drøftelse af dem har været udelukket. Men Lovforslag af saa stor Rækkevidde og af saa overordentlig Betydning som Forandringer i Grundlov og Valglov bør ikke lide denne Skæbne.

Det konservative Folkeparti vil ikke kunne billige en Grundlovsændring, der forrykker det bestaaende Forhold mellem Folketing og Landsting og berører Folketingets og Landstingets Magtomraade. Dette Magtomraade blev fastsat ved Grundloven af 1915. Og med hvilken Jubel hilste Regeringspartierne ikke den nye Grundlov? Nu hørte jeg før Socialdemokraternes Ordfører tale om, at denne Grundlov af 1915 ikke er noget Mesterværk, men det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) husker dog, at hans Kollega, det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg), maatte citere Brorson i Anledning af den nye Grundlov for at finde Maal for sin Henrykkelse. Vi spørger: Er den nuværende Grundlovs

bærende Principper da i Løbet af de sidste Par Aar blevet forældede og ubrugelige? Viste de sig at være til Hinder for et sundt og demokratisk Lovgivningsarbejde? Og har det saa stor Hast med at faa dem underkendt, at vore sønderjyske Landsmænd skal afskæres fra at være nedbestemmende, hvis virkelig Kravet om en reel og afgørende Forandring af vor Forfatning skulde melde sig med tilstrækkelig Styrke? Paa disse Spørgsmaal maa vi fra konservativ Side svare et bestemt Nej.

Enkelthederne i det Lovforslag, som den højtærede Statsminister forhaabentlig i en meget nær Fremtid vil forelægge, kender vi ikke, men vi har Grund til at tro, at Lovforslaget tilsigter at svække Landstingets Indflydelse, at beskære den Ret, Forfatningen af 1915 hjemler Landstinget. I saa Tilfælde vil vi fra konservativ Side, saa langt vor Evne rækker, modsætte os dets Fremme. Landstingets Medlemmer er valgte paa et ikke mindre bredt og demokratisk Grundlag end Folketingets, og Valgretten til Landstinget er i ikke mindre Grad end Valgretten til Folketinget lige og almindelig. Men ifølge vor Forfatning har Landstinget sin Særstilling, som Folketinget har sin, og denne Særstilling vil vi ikke gaa med til at slette. Vi vil ikke, at Landstinget skal synke ned til at blive et rent og skært Lydting under Folketinget, et Ekko af Folketinget, en i Virkeligheden overflødig Institution, et Omsvøbsdepartement.

Medens vi Konservative altsaa ønsker Grundlovsændringen indskrænket til det mindst mulige og ikke kan gaa med til at omkalfatre Hævdelsen af et effektivt Tokammerssystem, vil man med Hensyn til en gennemgribende Forandring af Valgloven finde os særdeles villige til Forhandling. Valgloven af 1915 var et betydeligt Fremskridt fremfor den Valglov, der blev afløst; ved Indførelsen af Suppleringsmandaterne anerkendte man, ogsaa ved Folketingsvalgene, Forholdstalsvalgmaadens Lære. Men saaledes som Valgordningen i øvrigt er, bliver Partiernes forholdsmsige Repræsentation ikke absolut sikret; endnu kan det ske, at Partiernes Styrke i Folketinget ikke svarer til Partiernes Tilslutning blandt Vælgerne. Ved Folketingsvalget i Fjor blev der paa Regeringspartierne Kandidater afgivet 457 945 Stemmer, deri medregnet de Stemmer, som faldt paa det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen), og paa Kandidater, der var Modstandere af Regeringens Politik, blev der afgivet 466 967 Stemmer. Men